

Промислове виробництво в Україні продовжує падати

Швидкість падіння промислового виробництва України загальмувала до 4,9% в річному вираженні в жовтні нинішнього року з 5,6% у вересні, підрозунали у Державній службі статистики. За інформацією статистичного відомства, в жовтні до попереднього місяця промисловість збільшилася на 7,4% порівняно з падінням на 0,4% у вересні. У підсумку за січень-жовтень до аналогічного періоду минулого року падіння склало 5,2% в порівнянні зі збільшенням на 0,2% за 10 місяців 2012 року.

На українсько-російському кордоні — великі черги

Після прийняття нових правил митного пропуску Росії на виїзді з України постійно утворюються черги вантажних автомобілів. На вечір вівторка, 19 листопада, у пунктах пропуску «Бачівськ» (Сумська область) та «Сеньківка» (Чернігівська область) скупилося близько 200 вантажівок, йдеться в повідомленні ДСНС України. При цьому в прикордонній службі відзначають, що ситуація «після введення з 12 листопада митними органами Росії нових правил залишається напруженою, але контрольованою».

6,5

на стільки тисяч осіб у вересні в порівнянні з серпнем скоротилася чисельність населення України. Про це свідчать дані Держстату. На початок жовтня загальна чисельність українців становила 45 млн 455 тис. осіб.

3

Відомості.інфо №47 (687)

21 - 27 листопада 2013 року
<http://www.vidomosti.info/>

Влада

Міський голова Володимира-Волинського Петро САГАНЮК:

Про місцеве самоврядування в нашій державі взагалі забули

Міський голова Володимира-Волинського Петро Саганюк — мер-старожил. На своїй посаді він «відпрацьовує» уже четвертий термін. І хоча сам запевняє, що більше балотуватися не буде, багато жителів міста не уявляє на цій посаді когось іншого. Інші у них уже були. Все закінчилося тим, що напередодні виборів 1998 року представники громади прийшли до директора Володимира-Волинського лісгоспу Петра Саганюка і попросили, щоб він узяв участь у виборах.

— Мене тоді повністю влаштувала моя робота, — розповів у інтерв'ю «Відомостям» Петро Данилович. — На підприємстві був порядок. А у місті що робилося! Бюджетники зарплати не бачили півроку. Стихийна торгівля на вулицях, бруд, жах. Усе в руїнах: недобудовані плавальний басейн, спорткомплекс, адмінприміщення, будинок на Ковельській, 236. Я тоді довго думав. Але треба було комусь усе брати у свої руки. Головне — вдалося сформувати команду однодумців. У нас була програма дій. Першим пунктом у ній — відновлення роботи лазні. Бана запрацювала через місяць після мого обрання. І люди побачили, що моя команда слів на вітер не кидає. Ми перші тоді в державі погасили заборгованість із заробітної плати. Поставили завдання прибрати торгівлю з вулиць — і прибрави. Добували будинок на Ковельській. Далі взялися за плавальний басейн, адмінприміщення, яке згодом перепланували під житло. Квартири там отримали військовослужбовці.

— Жителі Володимира говорять, що свій робочий день ви розпочинаєте об'їздом вулиць міста.

— Я починаю об'їжджати місто о 7-й ранку, взимку — трішки пізніше. Чистота у місті залежить не лише від міського голови, а й від міської громади. І для того, щоб у місті було чисто, треба його любити.

— Сьогодні багато розмов навколо того, підпишемо договір про асоціацію з Євросоюзом чи підемо у Митний...

— Дуже сподіваюся, що підпишемо Угоду про асоціацію з ЄС. Але всі думають, що тоді двері самі відчиняться і ми підемо у Європу. І Європа буде наводити у нас порядок. Так ніколи не буде. У своєму домі ми самі маємо зробити лад. Щодо Володимира-Волинського, то у нас уже є спільні проекти з Польщею. Ми з Грушевським виграла проект із очищення води. Тільки проектно-кошторисна документація коштує майже два мільйони гривень. Загалом його вартість — 16 мільйонів. Це реконструкція водоканалу, мереж, підведення нових гілок водогону до вулиць, які ще, на жаль, не мають централізованого водопостачання.

— Міські голови в Україні сьогодні скаржаться на заблоковані казначейством рахунки.

— Є проблема з розрахунками. Фінансуються лише захищені статті (заробітна плата, енергоносії. — Авт.). На незахищені грошей не надходить. До кінця року, сподіваємося, все стабілізується.

— Свого часу ви добилися для міста статусу заповідника. Чи достатньо, на вашу думку, приїжджає сьогодні у Володимир-Волинський туристів?

— У нас дійсно є що показати. Багато туристів приїжджають подивитися Успенський собор, якому минулого року виповнилося 850, Василівську церкву, Зимненський монастир. Програму можна скласти на цілий день. Ми окультурили

парк «Слов'янський», два джерела у ньому. Там колись було болото, а якщо глянути на той парк зараз, то різницю одразу видно. Володимир — це перлина нашої держави. Мені хочеться це місто бачити чистим, охайним. Я бачив маленькі європейські міста. Нам би навести такий порядок — і від туристів відбою не буде.

— Зважаючи на ваш досвід, що потрібно змінювати у системі місцевого самоврядування?

— Закони у частині наповнення місцевих бюджетів. Про місцеве самоврядування у нашій державі взагалі забули. Забирають 70% податків, а залишають 30. Я розумію, що хочеться, щоб гроші були у центрі, а потім їх вручну ділити. Але якщо ви їх забрали, то діліть по-чесному. Не треба ніяких формул придумувати. Все дуже просто. В основі повинна бути людина, і навколо неї має формуватися бюджет. І соціально-економічний розвиток повинен розраховуватися на людину. Колись були неперспективні села, зараз будуть неперспективні міста і райони. От забрали дорожній збір, а віддати забули. Раніше ми які-не-які, а мали гроші на ремонт доріг. Зараз кошти віддають невідомо за якою формулою. Луцьк отримує 30 мільйонів, Ковель — 11, Володимир — 3, Нововолинськ — 3,5. У нас взагалі лишається тільки земельний податок. Але... От ми маємо у місті військове з'єднання. Військові звільнені від земельного податку, отже, у рік втрачаємо біля мільйона гривень. Іде через місто залізниця. Теж ніхто не платить.

— Які, на вашу думку, податки повинні залишитися на місцях?

— Візьміть акцизний збір. Спиртним у нас торгують на кожному кроці. А що місцеві органи від того мають? Крім головного болю — нічого. Залишайте 10% акцизного збору на місцях. А то монополію на спиртне віддали приватним структурам і невідомо, як вони платять із того податки. З дуже доброю ініці-

ативою вийшов Президент: податки залишати не за місцем реєстрації підприємства, а за місцем його фактичного розміщення. І ці податки мають іти на розвиток регіону. От наш держлігосп. Раніше працювало близько тисячі людей. На його базі створили кілька підприємств, зареєстрували офіси у Києві і податки перевели туди. Виходить, люди наші, сировина — теж, а податків не отримуємо. Далі. Подивіться на банки. У Володимирі є філіали 17 банків. Центральні офіси — в Києві. Працює в них до 150 жителів міста. Місячний фонд зарплати — приблизно до двох мільйонів гривень. Це 300 тисяч податків у місяць. Вони могли б залишатися у місті.

— Ви говорили про акцизний збір від продажу алкоголю. Всім відомо, що продають не лише легальну горілку, але і контрафакт. Особливо це стосується прикордонних регіонів. Адже нелегально возити спирт за кордон для багатьох місцевих — прибутковий бізнес. От і у Володимирі-Волинському, кажуть, під «носом» міської влади у магазині продавали «паленку».

— Не біля міської ради торгували, а за два кілометри від міста, поблизу колишнього військотуру. Скільки листів ми написали щодо цього у міліцію, прокуратуру, СБУ! Всі кажуть, що треба щось робити, тільки треба закон. А підприємець і далі торгує «паленкою» і цигарками. Тільки вже на території колишнього консервного заводу. Я знову написав листи. Поки ніякої реакції.

— Ще два роки тому у Володимирі-Волинському був потужний цукровий завод. Сьогодні він закритий. Як ви це допустили?

— Приватна власність. У Володимирі-Волинського й Горохівського цукрових заводів кілька років тому з'явилися так звані інвестори — брати Келестини з міста Рогатина Івано-Франківської області. Вони брали заводи не для того, щоб розвивати галузь, а щоб заробити. Боргували перед бюджетом, Пенсійним

фондом. Зараз ідуть суди. Там використовувалися шахрайські схеми. Наш завод вони перепрофілювали на випуск цукру-сирцю з тростини. Сьогодні завод стоїть, хоча два роки випускали найбільше цукру в Україні. У 1988 році тільки Володимир-Волинський завод здавав 238 тисяч тонн цукрового буряку. А міг переробити 300 тисяч. А ті хлопці прийшли і все завалили. Це одна проблема. Є друга проблема — комбінат молочних продуктів. Побудований у 1976 році. Одне з найсучасніших виробництв свого часу, розраховане на переробку 500 тонн молока. Його звозили до нас із шести районів. У 1990 році у колгоспах було 17 тисяч корів, сьогодні — три тисячі. Підприємство від сили збирає 100 тонн молока у літній період. Зараз воно використовується як холодильник. Я — реаліст. Сподіватися, що хтось відновить велике виробництво, — не варто. Сьогодні бізнес бере невеличку площу, де ставлять невелике підприємство, і те успішно працює.

— Якщо у вас не працюють колишні великі потужні підприємства, то де зайняти люди, з чого наповнюється бюджет?

— Є багато малих підприємств. Приміром, на «Гербор Холдингу» трудиться тисяча людей. Є дочірнє підприємство «Скло-Центр», де випускають дзеркала. Це дуже потужне підприємство. Є ще виробник дитячих меблів, є підприємство, яке випускає склопакели. Люди мають заробітну плату, бізнес розвивається.

— Колись Володимир-Волинський був містом військових. Перезаговуючи вислів із одного з кінофільмів, військові з міста пішли, а майно залишили...

Про місцеве самоврядування у нашій державі взагалі забули. Забирають 70% податків, а залишають 30. Я розумію, що хочеться, щоб гроші були у центрі, а потім їх вручну ділити. Але якщо ви їх забрали, то діліть по-чесному. Не треба ніяких формул придумувати. Все дуже просто. В основі повинна бути людина, і навколо неї має формуватися бюджет

— Я хотів би показати комусь із найвищих чиновників територію військового містечка — 25 гектарів за кілометр від міської ради. Якби генерали віддали ці території, коли вибрався танковий полк, там можна було б якісь підприємства зробити, перебудувати казарми під житло. Я бачив це у Європі. У нас — одні руїни. Військові не мають житла, а приміщення, які їм належать, руйнуються. Міноборони не хоче віддавати. Сьогодні тільки сміття вивезти звідти — це купа проблем. Військотур колись у нас процвітав. Тепер на складах триметрові берези повиростали. Це не тільки у нашому місті. В моє рідне село Жовтнєве у 1958 році Хрущов прилітав на військовий аеродром. Сьогодні там гори сміття і зарослі. Київські генерали не хочуть

розбиратися з землею. Легше продати автомата, танка.

— З вигляду Володимир — спокійне невеличке місто, яке не має шкідливого виробництва. Втім, за останній рік ми стали свідками двох «екологічних» скандалів — були загроза витоку в Західний Буг каналізаційних нечистот і прорив захисних споруд на місцевій птахофабриці.

— Перший випадок пов'язаний із цукровим заводом. У селищі ж цукроварів каналізаційні мережі були не включені у каналізацію міста, а під'єднані до власної насосної станції і качали стоки на свої поля фільтрації. Завод працювати перестав, але нам віддати насосну станцію вони не захотіли. Тому постало питання терміново включити селище у мережу міста. Загроза екології справді була. Я звернувся до голови ОДА. З обласного бюджету дали 700 тисяч, ми виділили дещо зі свого — і на сьогодні проблему знято.

Щодо птахофабрики. Вона розміщена за межами міста. Має сховище для відпрацьованої води від забійних цехів. Це сховище в один час прорвало. Всі служби були підняті, і проблему оперативно вирішили. Критичної ситуації не було, до річки дуже далеко, до свердловин, як писали деякі критики, тим паче. Взагалі, я хотів би запитати моїх опонентів, що здійняли рейвах навколо птахофабрики: чому вони його не здіймали, коли одне з відділень будувалося поблизу села Шистів, за 800 метрів від міста? Тоді всі мовчали. А я звертався: давайте її не будемо будувати. Там школа-інтернат, до річки 500 метрів. Сказали: «Петро Данилович, не лізь».

— Вас часто критикують?

— Критиканів вистачає. От зробили ми велодоріжки. Кажуть: чому півтора метра, а не 1,70 м? То ж якщо зробити широкі, то машини по ній їздити почнуть. Зараз робимо вулицю Шевченка. Вона веде до вокзалу і викладена старовинною «косткою». Почали говорити, що я хочу її зняти, покласти у себе на дачі, а вулицю закатати в асфальт. Я люблю своє місто. Тут живуть мої діти і внуки. І подібного собі не дозволю. Все, що я роблю, потрібно не особисто Саганюку. Це потрібно місту.

— За всю нашу сучасну історію люди завжди на виборах до Верховної Ради підтримували депутата від опозиції. Сьогодні це свободівець Євген Мельник. Співпраця є?

— Ми зустрічаємося. Але щоб конкретно якесь питання депутат допоміг вирішити, на жаль, не можу сказати. Мені шкода, що сьогодні політика йде попереду економіки. Самому важко. Треба, щоб хтось допомагав любіватися наші інтереси. Наш мажоритарник — в опозиції. Знаєте, як до опозиції ставляться? Хоча Скіпальський свого часу також був у опозиції, але Олександр Олександрович дуже багато для міста зробив. Тому, напевно, питання не в опозиційності. В чому проблема цих депутатів? Вони живуть своїми ідеями, а не проблемами виборців.

— Сподіваємося, що скоро буде бюджет на 2014 рік. І депутати зможуть вносити у нього свої пропозиції щодо розвитку регіонів. Що потрібно вашому місту?

— Треба побудувати інфекційне відділення у лікарні. Один корпус гімназії. Дитячий садочок. У районі вулиці Устияльської у нас є приміщення. Можна його відсудити, зробити реконструкцію. Треба п'ять мільйонів гривень. Гроші на ремонт доріг. Ми дали пропозиції. Шукаємо підтримки інших депутатів.

Розмовляла Наталка СЛЮСАР